

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. ОРГАНІЗАЦІЯ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ

БЕРЕЗНЯК В.С.,
кандидат юридичних наук
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 343.13

СПРОЩЕНА ПРОЦЕДУРА ЕКСТРАДИЦІЇ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Розглянуто питання нормативно-правового регламентування спрощеної процедури екстрадиції в Україні.

Ключові слова: спрощена процедура екстрадиції, згода на екстрадицію, перешкоди для екстрадиції, Кримінально-процесуальний кодекс, міжнародний договір

Рассмотрены вопросы нормативно-правового регулирования упрощенной процедуры экстрадиции в Украине.

Ключевые слова: упрощенная процедура экстрадиции, согласие на экстрадицию, преграды для экстрадиции, Уголовно-процесуальный кодекс, международный договор

Questions of normatively-legal regulation of the simplified procedure of extradition in Ukraine are considered here.

Keywords: simplified procedure of extradition, consent to extradition, barriers for extradition, Criminal procedural code, international agreement

Суттєвою проблемою при екстрадиції осіб, які обвинувачуються у вчиненні злочину, є достатньо обтяжлива та складна її процедура. У ході опитування працівників органів внутрішніх справ та прокуратури щодо проблем, які виникають під час екстрадиції, 36,5% респондентів указали на її дуже складний і тривалий процес. Також 49,5 % опитаних підтримали необхідність запровадження спрощеної процедури, а 37,5 % підтримали її за умови дотримання норм внутрішнього законодавства України.

Спрощена процедура екстрадиції в Україні на практиці не застосовується. Хоча в міжнародній екстрадиційній практиці спостерігається прагнення спростити, а значить, прискорити саму процедуру екстрадиції, у т.ч. першу підготовчу стадію – затримання та арешт особи [1, с. 101].

Така процедура екстрадиції простежується в державах Європейського Союзу, що отримала назву «Європейський ордер на арешт» [2].

Метою нашої статті є розгляд проблемних питань нормативно-правового регламентування спрощеної процедури екстрадиції в Україні.

Законом України «Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України щодо видачі особи (екстрадиції)» від 21.05.2010 р. Кримінально-процесуальний кодекс доповнено дев'ятим розділом «Видача особи (екстрадиція)». Вказаний розділ повністю регламентує процедуру екстрадиції. Однак, на нашу думку, в ньому відсутнє принципове положення щодо спрощеної процедури екстрадиції.

Аналізуючи цей аспект, перш за все необхідно звернутися до Типового договору про видачу від 14.12.1990 р., у ст. 6 «Спрощена процедура видачі» якого вказано, що держава, яка отримала клопотання про екстрадицію, якщо це не суперечить її законодавству, може дозволити екстрадицію при отриманні клопотання про тимчасовий арешт (взяття під варту) за умови, що особа, стосовно якої постуило клопотання, ясно виражає свою згоду в компетентному органі. На відміну від вказаного договору, проект Типового договору між державами-членами СНД про видачу злочинців не містить положень щодо спрощеної процедури екстрадиції [3].

Що стосується Кримінально-процесуального законодавства, то на сьогодні тільки проектом КПК України Національної комісії із зміцнення демократії та утвердження верховенства права від 11.09.2008 р. передбачено ст. 612 «Спрощений порядок видачі осіб з України», яка має такі положення: 1. Спрощений порядок видачі з України іноземного громадянина або особи без

громадянства може бути застосований лише у випадку наявності письмової заяви такої особи про її згоду на видачу. Така заява оформляється особою, щодо якої запитується видача, за участю захисника або в присутності слідчого судді протягом десяти діб з дня повідомлення про право просити спрощену видачу з України. У випадку одержання відповідної заяви видача можлива без проведення у повному обсязі перевірки наявності можливих перешкод для видачі. 2. Особі, затриманій на підставі запиту про видачу або про тимчасовий арешт, суд при обранні запобіжного заходу згідно зі ст. 610, 611 цього Кодексу повідомляє про право просити згідно з цією статтею застосування спрощеної видачі і роз'яснює строки і порядок подання відповідної заяви. 3. У випадку отримання заяви про згоду особи на видачу запитуючій стороні державний обвинувач передає її на розгляд уповноваженому (центральному) органу України, який протягом трьох днів розглядає заяву та приймає рішення про можливість застосування спрощеного порядку видачі. 4. Відповідний окружний кримінальний суд після отримання від уповноваженого (центрального) органу України запиту про видачу з додатками та рішення про можливість застосування спрощеного порядку видачі протягом трьох днів проводить розгляд, у якому беруть участь особа, що підлягає видачі, її захисник та державний обвинувач. 5. Під час засідання суд зобов'язаний переконатися, що особа, яка підлягає видачі, добровільно погоджується на свою видачу і усвідомлює усі наслідки цієї видачі, після чого він засвідчує таку згоду та постановляє ухвалу про видачу цієї особи; 6. Якщо особа, щодо якої надійшов запит про видачу, не погоджується на свою видачу, суд зобов'язаний постановити ухвалу про застосування звичайного порядку розгляду запиту про видачу. 7. Після підтвердження судом згоди особи на застосування спрощеного порядку видачі така згода не може бути відкликана [4].

У той же час Договір між Україною та Республікою Панама про видачу правопорушників від 4.11.2003 р. (ратифіковано Законом України № 1716 від 12.05.2004 р.) містить ст. 10 «Спрощений порядок видачі», яка вказує на те, що запитувана сторона може, якщо це не суперечить її законодавству, здійснити видачу одразу після отримання прохання про тимчасове затримання або взяття під варту за умови, якщо відповідна особа чітко висловить свою згоду на таку видачу перед суддею або компетентним органом запитуваної сторони. Згода такої особи на видачу оформлюється документом, підписаним нею перед суддею або компетентним органом [5].

Виходячи зі змісту вказаних норм, як обов'язкову умову спрощеної процедури слід визначити наявність згоди особи на екстрадицію. В такому разі в обов'язковому вивченні підстав для відмови в екстрадиції немає потреби.

При цьому особа повинна, по-перше, ясно виразити (чітко висловити) свою згоду (ст. 6 Типового договору про видачу; ст. 10 Договору між Україною та Республікою Панама про видачу правопорушників від 4.11.2003 р.), по-друге, добровільно погодитися на екстрадицію і, по-третє, усвідомити усі її наслідки (ст. 612 проекту КПК України).

Хоча виникає питання: як компетентний орган може всебічно встановити, що особа ясно виражає свою згоду та добровільно погодилася на екстрадицію, а також усвідомлює усі її наслідки. Чи повинен він, незалежно від згоди особи, враховувати інші питання: наявність певного тиску на особу або політичного контексту екстрадиції; існування серйозної загрози того, що вона може бути засуджена до смертної кари, піддана катуванню чи може зазнати нелюдського або такого, що принижує людську гідність, поводження; відсутність у особи певних знань кримінального та кримінально-процесуального законодавства держави, яка затребувала її екстрадицію, тощо.

І як бути, наприклад, з нормою ст. 25 Конституції України, яка не дозволяє екстрадицію власних громадян (ч. 3) та нормою ст. 10 «Видача особи, яка обвинувачується у вчиненні злочину, та особи, яка засуджена за вчинення злочину» КК України, яка передбачає екстрадицію іноземців та осіб без громадянства за умови, що така екстрадиція передбачена міжнародними договорами України (ч. 3).

В даному випадку доцільно було б перед винесенням рішення щодо спрощеної процедури екстрадиції ознайомити особу з існуючими підставами відмови в екстрадиції та кримінальним законодавством держави, яка затребувала екстрадицію.

Також, на нашу думку, перед вирішенням питання щодо спрощеної процедури екстрадиції існує необхідність у перевірці особи на причетність до вчинення нею злочину проти прав і свобод громадян України або інтересів України [6, с. 151], хоча й ст. 612 проекту КПК передбачає екстрадицію без проведення у повному обсязі перевірки наявності можливих перешкод

для передачі особи.

У той же час, виходячи зі змісту норми вказаної статті, можна зрозуміти, що перевірка все ж таки передбачається, але не в повному об'ємі. Однак не визначено, що має перевірятися і чи потрібно також враховувати деякі загальні правила та принципи міжнародного кримінального права, у т.ч. екстрадиції, наприклад, «спеціальності», «подвійної кримінальності», «*non bis in idem*» тощо.

У даному випадку можливість застосування спрощеної процедури екстрадиції означає відсутність перешкод для її застосування і відсутність суперечностей з основними принципами правової системи нашої держави.

На наш погляд, одними з основних перешкод для застосування спрощеної процедури екстрадиції є громадянство України, відсутність міжнародного договору з тією державою, яка направила запит, вчинення особою злочину проти прав і свобод громадян України або інтересів України, існування серйозної загрози того, що особа може бути засуджена до смертної кари, піддана катуванню чи може зазнати нелюдського або такого, що принижує людську гідність, поводження.

Іншим не вирішеним питанням залишається неузгодженість норм КПК України та багатосторонніх й двосторонніх міжнародних договорів. У даному випадку існує неузгодженість розділу 9 КПК України, де норми щодо спрощеної процедури екстрадиції відсутні, та ст. 10 Договору між Україною та Республікою Панама про видачу правопорушників 2003 р., яка передбачає спрощену процедуру екстрадиції за умови, «якщо це не суперечить законодавству».

Вказане питання є неоднозначним, оскільки даний договір було ратифіковано, тобто він є частиною законодавства України і його норми, по суті, не можуть суперечити законодавству України. Відповідно до ст. 19 «Дія міжнародних договорів України на території України» Закону України «Про міжнародні договори України» від 29.06.2004 р. чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства. Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Те саме передбачається і Віденською конвенцією про право міжнародних договорів від 23.05.1969 р., «ст. 26 «*Pacta sunt servanda*» – кожен чинний договір є обов'язковим для його учасників і повинен добросовісно виконуватись» та «ст. 27 «Внутрішнє право і додержання договорів» – учасник не може посилається на положення свого внутрішнього права як на виправдання для невиконання ним договору».

У той же час норма ст. 10 договору містить положення, які вказують на те, що спрощена процедура екстрадиції можлива, якщо це не суперечить законодавству України. В даному випадку незрозуміло, що мав на меті законодавець і чим повинна бути регламентована така екстрадиція: КПК України або окремим Законом України чи достатньо тільки міжнародного договору.

В іншому випадку вислів «якщо це не суперечить законодавству» можна розуміти так, що норма ст. 10 договору не повинна суперечити, наприклад, нормам ст. 25 Конституції України та ст. 10 КК України й іншим нормативно-правовим актам України.

Крім того, якщо все ж таки така спрощена процедура екстрадиції не суперечить законодавству України, то вона можлива тільки між Україною та Республікою Панама.

В такому випадку в КПК України необхідно передбачити норму щодо спрощеної процедури екстрадиції з посиланням на міжнародні договори України.

Спрощена процедура екстрадиції може також застосовуватися і до конкретних видів злочинів чи конкретної категорії осіб і регламентуватися різноманітними міжнародними документами.

Так, у Сорока рекомендаціях Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) вказано, що там, де можливо, країни повинні передбачати існування процедури екстрадиції осіб, проти яких висунуті звинувачення у протиправних діях з відмивання грошей або у вчинках, пов'язаних з цим злочином. Залежно від своїх юридичних баз країни можуть знайти варіанти спрощення процедури екстрадиції, надаючи змогу для безпосереднього проходження запитів про екстрадицію між відповідними міністерствами, для екстрадиції осіб на основі тільки наказів або судових рішень про затримання особи, для екстрадиції громадян своєї країни

і/або для запровадження спрощеної процедури екстрадиції для осіб, які не вимагають здійснення повної офіційної процедури екстрадиції (рекомендація 40) [7].

Вказана норма відрізняється від інших норм, що регламентують таку процедуру, тільки можливістю екстрадиції громадян своєї країни за спрощеною процедурою і за вчинення протиправних дій з відмивання грошей або у вчинках, пов'язаних з цим злочином.

У ст. 16 «Видача» Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15.11.2000 р. вказано, що стосовно будь-якого злочину, до якого застосовується ця стаття, держави-учасниці, за умови дотримання свого внутрішнього законодавства, докладають зусиль для того, щоб прискорити процедуру видачі та спростити пов'язані з нею вимоги про надання доказів (п. 8). І в ст. 6 «Видача» Конвенції про боротьбу з незаконним обігом наркотичних засобів і психотропних речовин від 20.12.1988 р. також вказано, що стосовно правопорушень, до яких застосовується дана стаття, сторони докладають зусиль до того, щоб прискорити процедуру видачі й спростити пов'язані з нею вимоги про надання доказів.

Норми цих статей, крім пришвидшення процедури екстрадиції, вказують на необхідність спрощення пов'язаних з нею вимог про надання доказів.

У деяких державах особлива увага приділяється наданню пов'язаних з екстрадицією доказів і здебільшого така процедура є досить обтяжливою. Так, в інформаційному листі представника МВС України в Посольстві України в Державі Ізраїль «Щодо стану розгляду компетентними органами Ізраїлю клопотань про екстрадицію в Україну осіб для притягнення їх до кримінальної відповідальності» від 05.03.2004 р. № 2004/20-219 викладено, що, можливо, найзначніша різниця між процедурою екстрадиції в Державі Ізраїль та інших державах – учасницях конвенції полягає у вимозі Держави Ізраїль, що бере свій початок в його звичайних юридичних традиціях, зажадати надання доказів *prima facie* до затвердження екстрадиції. Оскільки більшість європейських країн не ставлять такої вимоги, це створює певні складнощі та перешкоди, особливо в тих випадках, коли запит на екстрадицію належить до складних злочинів. Дуже часто буває так, що запити щодо екстрадиції надходять до Держави Ізраїль без наведених доказів або докази поступають у формі обвинувачення або інших обвинувальних документів, що не є доказом в ізраїльському судочинстві.

Наприклад, у цьому листі зазначається, що для позитивної видачі громадянина П. ізраїльській стороні необхідно надати додаткові матеріали стосовно конкретних доказів його вини, а саме: наявних у слідчих відеозаписів свідчень очевидців злочину, але з повністю автентичним перекладом на англійську мову, а також інших наявних у слідства доказів вини громадянина П. (протоколи з висновками експертів-криміналістів про ідентифікацію відбитків пальців на зброї, якою було вчинено вбивство, з відбитками пальців П. тощо).

Стосовно категорії осіб зазначимо, що такими, наприклад, можуть бути порушники громадського порядку під час проведення чемпіонатів з футболу. Так, 9.04.2002 р. між Південною Кореєю і Японією було підписано угоду про взаємодію у боротьбі зі злочинністю в світлі проведення в даніх країнах чемпіонату світу з футболу. Вказана угода передбачала насамперед спрощену процедуру екстрадиції й її дія була спрямована перш за все на футбольних хуліганів [8]. Стаття 5 «Виявлення правопорушників та поводження з ними» Європейської конвенції про насильство та неналежну поведінку з боку глядачів під час спортивних заходів, і зокрема футбольних матчів, від 19.08.1985 р. містить норму, яка регламентує видачу осіб, підозрюваних у насильстві або іншій кримінальній поведінці під час спортивних заходів.

У Проекті Концепції забезпечення безпеки та правопорядку під час проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу від 26.06.2008 р. також передбачалося застосовування до закордонних правопорушників пришвидшеної процедури вирішення питання про їх екстрадицію [9].

У законодавстві зарубіжних держав також існують норми щодо спрощеної процедури екстрадиції.

Стаття 545 «Спрощена процедура екстрадиції» Кримінально-процесуального кодексу Республіки Молдова від 2003 р. (із змінами та редакцією ЗП48 від 07.03.2008, МО76-77/15.03.08 ст. 253) відображає такі положення: (1) За запитом компетентного органу іноземної держави про екстрадицію або тимчасовий арешт з метою екстрадиції особи може бути надана екстрадиція іноземного громадянина або особи без громадянства, стосовно якого видано ордер на арешт для екстрадиції,

без дотримання формальної процедури екстрадиції, якщо особа згодна з такою спрощеною процедурою, а її згода засвідчена судовою інстанцією. У випадку згоди затриманого на спрощену процедуру екстрадиції, подання офіційного запиту про екстрадицію й документів, зазначених у статті 542 цього кодексу, не потрібно. (2) Положення статті 543 не обов'язкові для виконання, якщо іноземний громадянин або особа без громадянства після повідомлення йому його прав прямо відмовив від свого права на застосування правила конкретності й цей факт підтверджено судовою інстанцією. (3) Суддя з кримінального переслідування компетентної судової інстанції в судовому засіданні, в якому беруть участь прокурор, особа, екстрадиція якої запитується, її адвокат, розглядає відомості про цю особу, інформує про право на спрощену процедуру екстрадиції та її юридичні наслідки, після чого записує показання особи, що підлягає екстрадиції, які підписуються всіма особами, які беруть участь у засіданні. (4) Згоду, виражену відповідно до частини (1) або (2), не може бути відкликано після її підтвердження судовою інстанцією [10].

У вказаній статті законодавець чітко визначив категорію осіб, до яких може бути застосовано спрощену процедуру екстрадиції, – іноземний громадянин або особа без громадянства, тим самим виключив саму можливість застосування спрощеної процедури екстрадиції до громадян Республіки Молдова.

У той же час у Законі Республіки Молдова про міжнародну правову допомогу по кримінальних справах від 01.12.2006 р. № 371 (із змінами ЗП89-ХVІ від 24.04.08, МО99-101/06.06.08 ст. 366) міститься ст. 59 «Спрощена екстрадиція» (гл. IV «Екстрадиція», ч. 1 «Екстрадиція з Республіки Молдова»), яка має такі положення: (1) Особа, екстрадиція якої запитується, має право заявити перед судом, що відмовляється від установлених законом переваг по захисту щодо запиту про екстрадицію й дає згоду на екстрадицію й передачу компетентним органам держави, яка запитує. Заява вноситься до протоколу, який підписується головою складу суду, секретарем судового засідання, особою, екстрадиція якої запитується, її адвокатом і перекладачем. Після встановлення судовою інстанцією, що особа, екстрадиція якої запитується, повністю усвідомлює наслідки свого вибору, судова інстанція, беручи до уваги висновок прокурора, розглядає чи немає перешкод для екстрадиції. Якщо встановлюється, що спрощена екстрадиція припустима, судова інстанція виражає згоду із цим визначенням й розпоряджається про вжиття запобіжного заходу, який повинен бути застосований до передачі особи, екстрадиція якої запитується. Визначення є остаточним, оформляється протягом 24 годин і негайно передається в засвідченій копії Генеральному прокуророві або міністрові юстиції для ухвалення законного рішення. (2) Згоду, надану відповідно до частини (1), не може бути відкликано з моменту її затвердження судовою інстанцією. (3) У випадку, передбаченому частиною (1), подання формального запиту про екстрадицію й документів, передбачених частиною (3) статті 50, не є необхідним, якщо таке положення передбачене міжнародним договором, який застосовується у відносинах із державою, яка запитує, або якщо законодавство цієї держави допускає спрощену процедуру екстрадиції й така застосовувалася до запитів про екстрадицію, сформульованих Республікою Молдова [11].

Відповідно до вказаної статті теж потрібна згода особи, екстрадиція якої запитується, на встановлення того, що вона повністю усвідомила свій вибір. Однак на відміну від вищевказаних норм щодо спрощеної процедури екстрадиції суд також на основі висновку прокурора повинен розглянути питання, які стосуються перешкод для екстрадиції, або, інакше кажучи, встановити допустимість застосування спрощеної процедури екстрадиції. Все це встановлюється без вивчення запиту про екстрадицію й документів, якщо вказане передбачено міжнародним договором, який застосовується між двома державами, або якщо законодавство держави, яка направила запит про екстрадицію, допускає спрощену процедуру й вона застосовувалася до запитів про екстрадицію Республіки Молдова.

У двосторонніх договорах про екстрадицію зарубіжних держав також існують положення щодо спрощеної процедури. Стаття 15 «Спрощена процедура» Договору між Урядом Королівства Таїланд та Урядом США про видачу від 14.12.1983 р. передбачає, що у випадку, якщо розшукувана особа дає свою беззаперечну згоду в письмовій формі на видачу, після особистого консультування з боку компетентного органу щодо її права на офіційну процедуру видачі і передбачений їй захист, запитувана сторона може дозволити видачу без здійснення офіційної процедури видачі [12]. Наприклад, згідно зі ст. 4(3) Договору між Об'єднаним Королівством і США про екстрадицію від 31.03.2003 р. функція прийняття рішення про екстрадицію переходить від судів до компетентних органів, тобто до виконавчої гілки влади, що, як вважають американські юристи, спрощує процес

екстрадиції громадян США в Об'єднане Королівство [13].

Як висновок слід зазначити, що спрощена процедура екстрадиції знайшла підтримку і почала широко використовуватися у світовій практиці. На сьогодні більш активно вона застосовується в державах Європейського Союзу. Що стосується держав – членів СНД, то така процедура ще не знайшла практичного застосування.

В Україні на законодавчому рівні спрощена процедура екстрадиції передбачена тільки в Договорі між Україною та Республікою Панама про видачу правопорушників від 4.11.2003 р.

У державах спрощена процедура екстрадиції може регламентуватися окремими законами, Кримінально-процесуальним кодексом, двосторонніми та багатосторонніми міжнародними договорами.

Обов'язковою умовою спрощеної процедури є наявність згоди особи на екстрадицію. При цьому особа повинна, по-перше, ясно виразити свою згоду, по-друге, добровільно погодитися на екстрадицію і, по-третє, усвідомити усі її наслідки. Процедура також не повинна суперечити законодавству держави, яка вирішує питання щодо її застосування.

Спрощена процедура може застосовуватися і до конкретних видів злочинів чи конкретної категорії осіб і регламентуватися різноманітними міжнародними документами.

Така процедура може виражатися як у спрощенні самого процесу розгляду питання щодо екстрадиції особи, так в інших адміністративних діях, наприклад скорочення кількості необхідних екстрадиційних документів, у т.ч. термінів розгляду екстрадиції, суб'єктів, які її розглядають, заміна судового розгляду екстрадиції особи на адміністративний розгляд, спрощення, пов'язаних з екстрадицією вимог надання доказів, тощо.

Крім того, існує необхідність нормативно-правового регламентування спрощеної процедури екстрадиції в Кримінально-процесуальному кодексі України.

Список використаної літератури:

1. Родионов К.С. Интерпол : вчера, сегодня, завтра. – 3-е изд., перераб. и доп. – М., 1990.
2. О европейском ордере на арест и процедурах передачи лиц между государствами-членами: Рамочное решение Совета Европы от 13.06.2002 г. / Совет Европы // <http://eulaw.edu.ru/index.htm>.
3. Проект Типового договора между государствами-членами СНГ о выдаче преступников // <http://www.prokurator-cis.ru>.
4. Проект Кримінально-процесуального кодексу України Національної комісії із зміцнення демократії та утвердження верховенства права, схвалений комітетом з реформи кримінальної юстиції Національної комісії від 11.09.2008 р. // http://www.aau.edu.ua/up/docs/kpk_final.html.
5. Договір між Україною та Республікою Панама про видачу правопорушників від 4.11.2003 р. // <http://www.rada.gov.ua>.
6. Березняк В.С. Сучасні тенденції розвитку та застосування екстрадиції: європейський ордер на арешт // *Право України*. – 2006. – № 11. – С. 149-152.
7. Сорок рекомендаций Группы по разработке финансовых мер борьбы с отмыванием денег (FATF) / Всемирный Антикриминальный и Антитеррористический Форум // <http://www.waaf.ru>.
8. Власті Південної Кореї і Японії підписали угоду про екстрадицію на період чемпіонату світу з футболу / Укрінформ-ТАСС // <http://news2.ukrinform.com.ua:8101/States/Japan/ukrinf.html>.
9. Проект Концепції забезпечення безпеки та правопорядку під час проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу (26.06.2008) / Сайт МВС України // <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/img/common/uk/publish/category/107506>.
10. Уголовно-процесуальный кодекс Республики Молдова от 14.03.2003 г. №. 122: опубликован Monitorul Oficial № 104 от 7.06.2003 г., статья 447 // http://old.justice.md/lex/document_rom.php.
11. Закон Республики Молдова о международной правовой помощи по уголовным делам от 01.12.2006 г. №. 371: опубликован Monitorul Oficial № 014 от 02.02.2007 г., статья 42 // http://old.justice.md/lex/document_rom.php.
12. Договор между Правительством Королевства Таиланд и Правительством Соединенных Штатов Америки о выдаче от 14.12.1983 г. // <http://www.thaitrap.com>; http://www.internationalextradition.com/thailand_extra.htm.
13. Договор между Соединенным Королевством и США об экстрадиции (2.02.2009) / Блог «Международное обозрение» // <http://internationalcommentary.blogspot.com/2009/02/blog-post.html>.

Надійшла до редакції 03.03.2011

